

— Господъ та знае. Но който и да си, а шегувашъ са съ страшна шега.

Пугачовъ ма изглѣда твърде остро.

— И така, ти не вѣрвашъ, каза той, че азъ съмъ царъ Петаръ Теодоровичъ? Е, добре. А нема за смѣлять нѣма сполука? Нема въ старите времена Гришка Отрепиевъ не царува? Мисли за мене каквото щешъ, а отъ мене са не отдѣляй. Какво та е грижа за останалото? Който стане попъ, той е и свѣщенникъ. Послугувай ми съ вѣра и съ правда, и азъ ща да та направа фелдмаршалинъ и князь. Какво мислишъ?

— Не, отговорихъ азъ твърдо. — Азъ съмъ отъ дворянски родъ; клѣлъ съмъ са на царицата; а тебе да слугувамъ не мога. Ако ти наистина ми желаешъ доброто, то та мога да ма пуснешъ да ида въ Оренбургъ.

Пугачовъ са замисли.

— А ако та пусна, каза той, то ще ли ми са врѣчешъ баремъ, че нѣма да вжзставаши противъ мене?

— А мога ли азъ да ти са врѣка, че ща да изпълна това нѣщо? отговорихъ азъ. — Ти и самъ знаешъ, че това не е моя воля. Ако ми заповѣдатъ да вжрва срѣщо тебе, то ща да вжрва, нѣма какво да са прави. Ти сега си и самъ начальникъ; ти сега и самъ заповѣдашъ да та слушатъ твоите. На какво ще то да заприлича, ако азъ са отрѣка отъ службата си, когато тя би станала потрѣбна? Моята глава е въ твоята власть: ако ма пустишъ — благодаря; ако ма накажешъ — богъ да ти е сѣдия; а азъ ти казахъ истината.

Моята искренности порази Пугачова.

— Нека бѣде така, каза той, като ма потупка по рамото. — Ако наказвашъ, то наказвай, а ако спасявашъ, то спасявай. Вжрви на сичките четири страни и